

toamna neprivită

Ursu Marian Florentin

cu cât te iubeam mai tare
cu atât mă scufundam mai adânc în
fluturatul ierbii
și așa cum stăteai tu ca o nălucă voluptoasă
ca o stafie neveșmântată
în scaunul
acela pregătit din frunze proaspăt visate
mai rămânea totdeauna un pic din toamnă
și pentru a doua zi
să te mai cotropesc odată în cer
apoi pe un rug,
apoi în sinea mea

și tot așa
rotund ca o pasăre
mă stingeam prefăcându-mă umbră prelungă
la picioarele tale
fără cap fiindcă îmi rămăsese
deasupra apei
ca să mă uit la seceta timpului
pe trup
ca să mă cert cu tine pe partea cui
să atârne dragostea ca o piatră

ca să văd
din câți ochi mai rămâne toamna
neprivită